

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

13. Quid sit, tempore non suo mori, aut non dimidiare dies suos?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

existimatione, quin & sæpe verbera minari. Quamuis enim sæpe parentes in causa sint, vt ob amorem nimium, aut nimiam indulgentiam & impunitatem tales filios nanciscantur, non patitur tamen DEVS eiusmodi filios inultos. Neque hæc tantum vitâ priuat, sed etiam sæpe æternâ. *Alium quempiam*, ait Thomas Cantipratanus, *in partibus Gallie, sub Philippo rege, nostris temporibus fuisse cognouimus. Hic ab ineunte ætate peruicacissima vita fuit: Vt illud, quod de Ismaële scriptum est: Manus eius, contra omnes, & manus omnium contra eum, in eo ita videretur impletum, vt ne parentes proprios quiescere sustineret, sed ad amarissimum vitam finem perduceret. Post quos & ipse miserabiliter infirmatus, & in agone mortis positus sumptis Ecclesiasticis Sacramentis, subito, inter manus assistentium clamans, horribiliter exiliuit dicens: Surgite omnes, arma accipite, iuuate me contra proprium patrem, quia omnium inimicorum meorum ductor factus est. & me conatur occidere. Et hoc dicens, quasi contra ingredientem multitudinem, ad ostium conabatur. Nec mora, cadens, euerfis terribiliter oculis, clamauit expirans: Heu me! pater meus modò validissimo lapide frontem meam percutiens contriuit. Hi autem, qui assistebant, neminem quidem videbant, sed quasi turbas se comprimentium, & ingredientium audiebant. Vide ergo, qui nec patrem proprium propitium habere potuit, quantis diuina vindicta animaduersionibus dignus fuit. Non tamen absolutè eum, qui apparuit, illius patrem dixerim; sed quemcumque fortè ex spiritibus siue bonis, siue malis, cùm dictum sit: Ar-*

Thom. Cantipratan li. 2.
Apum. c. 14.
§. 7.
Gen. 16.

Sapi 5.
XIII.
Virgili 10.
Æneid.
Iob. 14. 5.
Psal. 38. 5.

mabit creaturam ad ultionem inimicorum, contra insensatos. Itaque impij non dimidiabunt dies suos, quia neque ad dimidium peruenient suorum dierum. Quamuis enim *sic sua cuique dies, & constituti sint termini vite, qui præteriri non possunt, ac numerus dierum præfixus sit, in præscientia prouidentiaque DEI, ab æterno aspicientis, qua eum & die, & hõra de Mundo auulsurus sit ita merentem; juxta naturæ tamen mensuram, sæpe, quæ protelanda erat, vita tela vel à carnifice vel à casu sinistro præciditur. Apertè id docet Scriptura. Ne, inquit, impiè agas multum (perseuerando scilicet, aut plura patrando, atrocioraque) & noli esse stultus, ne moriaris in tempore non tuo; à natura alioqui tibi dando, aut etiam à gratia peculiari, ultra naturæ pensum, & Parcæ*

Isa 38. 12.
Ecclesi. 7. 18.

fusum

536 Cap. XLVIII. *Iuuenes mori, nec contra naturam esse, fufum filumque. Prorfus enim etiam ille tempore non fuo, fed tempore diuinæ vindictæ moritur, qui fine pœnitentiæ moritur; & faltem non ita dimidiat dies fuos, vt det medios pœnitentiæ, quia medios dederat vanitati. Ita enim eum locum S. Bernardus interpretatur, vt dicat, eos non dimidiare dies fuos, qui in fua vetuftate vſque ad mortem perfeuerant.* Et S. Gregorius itidem illos cenſet, idcirco non dimidiare dies fuos, quia tempus vitæ malum, voluptatibusque ductam, ad pœnitentiæ lamenta non diuidunt; nec, ad bonum vſum partiendo, reparant; fed peruerſam mentem, nec in extremis quidem annis immutant, atque

S. Bern. ſerm.
de cantico
Zachariæ,
S. Gregor.
ſ. Moral.
cap. 28.

Ephel. 5. 16.

tempus non redimunt, anteaquam vitam, quam laſcivendo perderunt, fiendo reparantes. Indigna res, ſi, qui omnem vitam Deo deberent, ne mediam quidem dignantur conſecrare; tota proinde exuendi. Cur enim dies illis Deus det, & prolonget, qui nolunt eos Deo reddere? Hinc multos vidimus, qui à Deo ad religionem vocati, cum vegeti eſſent, & viribus robuſtis, atque, per naturæ dona, ad ſenectutem vſque Neſtoris peruenturi; ſubitò tamen etiam in ipſa iuuentute extincti ſunt, quòd Deo viuere noluiſſent. Nimirum promiſerant ſibi longam ætatem, & ſæcula in voluptate peragenda; ſed non dimidiarunt dies fuos, quos ſibi parentibusque promiſerunt. Igitur in dimidio dierum

Iſa. 38. 10.

Iob. 22. 16.

Luc. 12. 20.

Dan. 5. 30.

Chryſolog.
ſerm. 125.

Ierem. 17. 11.

XIV.

Num. 16.

ad portas inferi tetenderunt, & ſublari ſunt, ante tempus ſuum. Sicut & ille ſtultus, qui anima ſua dicebat: Anima, habes multa bona poſita in annos plurimos: requieſce, comede, bibe, epulare; & eadem nocte vita ſua eſt exutus. Quod & regi Balthaſſari contigit, qui eadem nocte interfectus eſt, qua epulum mille optimatibus dederat, & temulentus in vaſis aureis, atque argenteis domus ſacra triumpharum. Id ipſum Chryſologus docet, in villici parabola ſignificari, dum enim villicationis agit tempus, immaturum exitum exprimit, & illum denotat, qui ad ſtatutum vitæ exitum non pertingit. Hæc & Ieremias edixit his verbis: Perdix fonit, qua non peperit: collegit diuitias, & non in iudicio; in medio dierum derelinquet eas.

Demitur ergo de vita & voluptuarij, vt illi contigit, qui in plurimos annos bona reponebat; & ſuperbi, vt Balthaſſari; & avari, vt villici; & murmuratoriſ, vt Coze, Dathan, & Abiron;

&